RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 233.524 van 19 januari 2016
in de zaak A. 217.243/XIV-36.706

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jean-François De Bock en Joy Moens
kantoor houdend te 1050 Brussel
Waterloosesteenweg 612
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGR/JUR
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145/A

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 9 oktober 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van de Vice-Eerste Minister en Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken en Gelijke Kansen van ongekende datum, […] waarbij de beslissing van de gewone tuchtoverheid om [verzoeker] voorlopig te schorsen bij ordemaatregel voor een periode van vier maanden met een inhouding van 15 procent van de brutowedde, dit met ingang van 3 augustus 2015, bekrachtigd wordt".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 januari 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rikkert Schoofs, die *loco* advocaat Jean-François de Bock verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is hoofdinspecteur van politie bij de Federale politie.

3.2. Op 3 augustus 2015 beslist de gerechtelijk directeur Brussel verzoeker voorlopig te schorsen bij ordemaatregel en hem een inhouding van wedde ten belope van 25 percent op te leggen. Deze dringende voorlopige schorsing neemt een aanvang op 3 augustus 2015.

3.3. Op 11 augustus 2015 bekrachtigt de minister van Binnenlandse zaken “de beslissing van de gewone tuchtoverheid om [verzoeker] voorlopig te schorsen bij ordemaatregel voor een periode van vier maanden met een inhouding van 15 procent van de brutowedde.” Beslist wordt tevens dat de schorsing van vier maanden een aanvang heeft genomen op 3 augustus 2015.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker zet uiteen dat hij vooreerst door de bestreden beslissing een moreel nadeel lijdt. Hoewel geen uitspraak wordt gedaan over zijn schuld of onschuld, gaat een dergelijke maatregel in de praktijk toch vaak gepaard met afkeuring door andere personeelsleden of leden van de bevolking die er weet van krijgen. Dit is te dezen eens zo ernstig nu vaststaat dat niet eens aan de basisvoorwaarden van de voorlopige schorsing is voldaan. Het spreekt voor zich dat hoe langer hij geschorst blijft, hoe erger de reputatieschade zal zijn. Daarnaast lijdt hij bovendien een financieel nadeel. Verzoeker voert ter zake aan dat, indien zijn wedde 100 % bedraagt, hij reeds meer uitgaven dan inkomsten heeft - hetgeen hij staaft aan de hand van stukken - en dat iedere inhouding van wedde er voor hem dus te veel aan is, “laat staan een inhouding van maar liefst 15% en dit voor een periode van minstens vier maanden”. Tot slot meent hij dat er door zijn voorlopige schorsing vragen zullen worden gesteld. Dit zal zijn veiligheid in het gedrang brengen en het zal ook een gevaar vormen voor de gehele dienst waar hij werkzaam is.

Beoordeling

6. Naar eis van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-2277/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-2277/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

7. De verwerende partij was ter terechtzitting noch aanwezig, noch vertegenwoordigd. Luidens artikel 4, vierde lid, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, worden, wanneer een vordering tot schorsing aanhangig is gemaakt, de andere partijen die niet verschijnen of vertegenwoordigd zijn, geacht in te stemmen met de vordering tot schorsing. Die bepaling kan niet betekenen dat de schorsing zou bevolen moeten worden indien op zicht van de vordering tot schorsing blijkt dat de vordering wegens een desgevallend ambtshalve op te werpen exceptie niet ontvankelijk is, of indien de wettelijke voorwaarden niet vervuld zijn.

8. Een schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing heeft enkel uitwerking voor de toekomst en ze kan een verzoeker niet meer behoeden voor reeds geleden schade. Dit betekent dat de tenuitvoerlegging die reeds is voltooid, door een te bevelen vordering tot schorsing niet meer ongedaan kan worden gemaakt.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de bestreden beslissing volledige uitwerking heeft gekregen op 2 december 2015. Aldus is een einde gekomen aan het in het verzoekschrift aangevoerde nadeel. Niet blijkt dat verzoeker na het verstrijken van de duur van zijn voorlopige schorsing nog een nadeel ondergaat waaruit volgt dat de zaak spoedeisend is én dat een schorsing van de bestreden beslissing alsnog zou kunnen verhelpen. In het licht hiervan kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dus geen nut meer hebben.

9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van spoedeisendheid.

VI. Conclusie

10. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die

cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Anonimisering

11. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 'betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State' vraagt verzoeker dat bij de publicatie van het arrest zijn identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

VIII. Rechtsplegingsvergoeding

12. Wat de vraag van verzoeker tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien januari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Geert Debersaques**